

Kiáltó Szó

A TATABÁNYA–BÁNHIDAI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET IDŐSZAKOS LAPJA

Ünnepeljünk! De hogyan?

Ismét ünnepre készülünk, pünkösd ünnepére. De vajon tudunk-e ünnepelni igazán? Az embernek szüksége van az ünnepekre. Ezt már az Atya is tudta, amikor megteremtve az égi testeket, nemcsak egyszerűen az idő múlását-telését voltak hivatottak meghatározni, hanem az ünnepek idejét is. (1Móz.1,14) Nyilvánvaló, Noé nemcsak egyszerűen hálaáldozatot mutatott be az Úrnak, hanem ezzel együtt ünnepelte is az özönvíz végét és a szabadító Istent. A választott nép életében az első és legalapvetőbb ünnep, a szombat, vagyis a nyugalom napjának megünneplése volt. A teremtés, és Isten nyugalomának ünnepe. Ezzel az ünneppel az ember Isten képességét is kifejezte, hiszen, ha Isten megpihent, akkor ezzel az ember számára is egy irányt mutatott. Itt is azt látjuk, hogy az embernek volt szüksége erre, és nem az Istennek. Később ünnepekké váltak a nép történetét meghatározó és az egész üdvtörténetre tekintő események. Kivonulás Egyiptomból, a tízedik csapástól való szabadulás. (Ez lett a páska ünnepe, a mi húsvétunk) A törvény adásának ünnepe egybe esett az aratás ünnepével, a páska utáni ötvenedik napon. (Ez lett a mi pünkösd ünnepünk) Majd a pusztai vándorlásra emlékezve következett a lombsátor ünnepe. Ennek nincs megfelelője nálunk, de arra emlékeztek, hogy idegenek és jövevények voltak, (vagyunk) és Isten velük volt, és mindennel ellátta őket, még a sarujuk sem foszlott le a lábukról a negyven év alatt. És volt még a letelepedés után kialakult nagy engesztelési nap. Szükségük volt arra, hogy oda álljanak Isten elé bűneikkel, és bocsánatot, kegyelmet kapjanak. Ezt bármikor megtehették, de volt egy nap, amikor a főpap az egész népért bemutatta az engesztelő áldozatot. Természetesen mi már tudjuk és remélhetőleg értjük, hogy ezek az ünnepek Jézus Krisztus eljöveteleig csak előképei voltak az eljövendő beteljesedésnek. Jézus a szombatnak is Ura. Amikor benne nyugszunk meg, akkor megyünk be az Isten nyugalomába is. Jézusért, nem sújt már minket Isten csapása, őerte hagy ki majd az ítéletben. A törvény, ami ma is érvényes, őhöz vezet el, mert a törvény elítél, de benne élet van. Ő volt az, aki egy személyben volt áldozó (főpap), és áldozat (Isten báránya), aki megszerezte a nagy kiengesztelést. Nekünk van tehát arra szükségünk, hogy ünnepeljünk, mégpedig Jézus Krisztust, és a benne kapott sok-sok ajándékát Istennek. Ünnepeinket Jézus jelenléte és a vele való közösség különleges, minősített megünneplése kell áthassa. Ha ez nem történik így, akkor látnunk kell, hogy nem leszünk különbek a választott népnél, akiknél évszázadokon keresztül az ünneplés pusztán formalizmussá vált. Pontosan betartották az ünnep, a ceremóniák előírásait, de lélektelenül. Ezért népének nagyon keményen megmondta a próféták által: *„Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még füstjét is utálom! Újhold, szombat, ünnepi összejövetel? Nem tűröm együtt a bűnt és az ünneplést! Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlölöm én, terhemre vannak, fátaszort elviselni.”* (Ézs.1,13-14) Isten nem várja el, hogy így ünnepeljünk. Mi volt a probléma? A bűn és ünneplés együtt. Ma is ez lehet a baj az ünnepléseinkkel. Ha nem Jézus Krisztus van ünnepeink központjában, akkor bűnné válhat az ünneplés. Ne hagyjuk, testvérek, hogy szokásaink, van belőlük elég, megrontsák ünnepeinket. A lényegre figyeljünk, és akkor megerősödünk hitünkben az ünnepeink által. Ha átvesszük a világ egyre bővülő ünnepi kínálatát, akkor lehet, hogy úgy érezzük majd, megfeleltünk az emberi elvárásoknak, de a békesség hiánya, a lelki üresség azt mutatja majd, hogy Jézustól eltávolodva ünnepeltünk. Rajtunk múlik tehát, hogyan éljük meg ezt a pünkösdöt is, meg aztán a soron következő ünnepeinket. Lássuk meg, hogy csak a lelkiekben gazdag ünnep az igazi ünnep!

Mit jelentett nekem a Kereszt-kérdések sorozat?

Köszönöm, hogy részt vehettem, részesévé válhattam ennek a sorozatnak.

Persze semmi sem úgy történt, ahogy én elképzeltem. Gondoltam, hetenként meghallgatunk egy szép, lélekemelő előadást, amit raktározhatunk és épülünk belőle!

De nem így történt! Lett munkafüzet sok-sok kérdéssel, meg házi feladat.

Volt egy rövid bevezető előadás, amiből lehetett töltekezni, de be kellett bizonyítani, hogy ki hogyan értelmezi. A munkafüzet-szerkesztők is arra gondolhattak mint Madách: "Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben. Nemes, de terhes önlábunkon állni!"

A házi feladatot otthon meg kellett oldani és a következő alkalommal erről beszélgettünk a csoportvezetők irányításával. És ettől kezdve megkezdődött egy tíz hetes gyönyörűség.

Felszabadult a lelkem. Észre sem vettem, hol a munkafüzet, hol a Biblia volt a kezemben.

Csoportvezetőnk jó érzékkel hagyott bennünket botladozni, csak néha terelt vissza a helyes irányba. És mi beszélgettünk, vitatkoztunk és sokszor rácsodálkoztunk a helyes válaszra. Jó kis közösségek alakultak./ Hiszen ez is volt az egyik cél./

Olyan gyorsan eltelt az a két óra! Még sosem éreztem az idő ilyen rohanását. Mindannyian így voltunk vele.

Olyan egyszerűnek tűntek a kérdések....Ki volt Jézus? Miért jött? Mit jelent a kegyelem? Jézus feltámadása. Mit jelent keresztyénnek lenni? Krisztus útján járni. És olyan egyszerűnek tűnik, mikor Tisztelendő Ur beszél róla, de nekem a példázatokat kibontani megoldhatatlan még akkor is, ha sokszor elolvasom és a szavakat szinte egyenként értelmezem..

Márk evangéliuma volt az alap. Azt hittem, hogy mivel a legrövidebb, hamar kiolvasható belőle minden válasz. De nem!!!

Ezért is lenne jó, ha folytatódna ez a sorozat. Mert, ha már egy kicsit tudunk, rájövünk, hogy milyen sokat nem tudunk!

Szegény drága Édesapám Bibliája tele van széljegyzetekkel /újra fogom kötetni ez a szép emléket!/ amit akkor, gyerek koromban nem értettem, hogy ő, aki olyan okos, mit nem ért? Most már tudom.

Mer mi kis gyarló emberké- kicsik és nagyok tönkre tesszük világunkat, meg kell tapasztalnunk, hogy a rossz győz és a jó ne mindig tud felülkerekedni. Tudomásul kell venni, hogy a bűneink nagyok! Hallanunk kell az Úr hangját:

" Mondottam Ember! Küzdj és bízva bízzál! /Madách/

A remény sosem szabad feladni és meg kell keresni a kapaszkodókat. Érezni kell és sokszor megtapasztalni a jó Isten jelenlétét.

-- de én mindig nálad vagyok, És közeledben maradok, Mert te megtartál jobb kezeddél, Nagy inségemben nem hagyál el. Tanácsoddal vezérlj engem, És igazgass ösvényedre, aztán végy fel dicsőségre, Tégy ily kegyesen énvelem.

73. zsoltár

Életünk során sokszor jutunk olyan helyzetbe, hogy el kell döntenünk, hogyan, merre tovább. Keressük a válaszokat és ha türelmesen keressük a Bibliában megtaláljuk!

Én szeretnék egy kicsit " Bartimeusabb "lenni.....

Hálás szívvel gondolok vissza erre a tíz hétre és várom a folytatást.

Tompos Csabáné Ica

A szerkesztő: Ismét kibővített ünnepi számmal jelentkezik, - reményeink szerint hasonló fogadtatással, mint a korábbi két újságunk - a **Kidáló Szó**.

A pünkösdi számban ismét olvashattok testvérünk által írt verseket, beszámolókat kirándulásainkról, gyülekezeti alkalmainkról – sorozatunkról - ünnepi gondolatokat, és ami számunkra a legfontosabb, idén konfirmált felnőtt gyülekezeti tagjaink bizonyágtételeit. Testvéreink ismét, Istennek való hálával osztják meg gondolataikat velünk. Dicsőítsük ezért Atyánkat, Megváltónkat. Könyörögjünk a Szentlélek kiáradásáért, gyülekezetünk ébredéséért. Ismét csak azt kérjük Tőletek, hogy fogadjátok olyan szeretettel ezt az lapot, mint ahogy mi készítettük Nektek. Békesség Istentől!

A Kereszt Kérdések 6. alkalma után egész napos találkozónkon, Mórton

A Kereszt Kérdések 1. csoportjának alkalmi, bár véget ért a „szigorúan” vett sorozat, tovább folytatódnak. Havonta egyszer találkozunk és folytatjuk közösen megkezdett utunkat Jézus Krisztus még mélyebb megismerésében.

A Sorozat következő csoportja 2012. kora tavaszán indul, már most lehet imádkozó szívvel készülni, és természetesen jelentkezni rá.

Szalézi Szt. Ferenc: A KERESZT

Azt a keresztet, ami most annyira
nyomja válladat,
mielőtt elküldte volna hozzád az Úr,
mindenható szemével megvizsgálta,
szerető irgalmával átmelegítette,
mindkét kezével méregette,
vajon nem nagyobb-e?
Nem nehezebb-e a te számodra,
mint amennyit elbírsz?
Aztán megáldotta,
szent kegyelmével,
irgalmával megillatosította,
reád és bátorságodra tekintett
és így érkezik a mennyből a "Kereszt",
mint Isten köszöntése, mint a te
Istened szeretetének irgalmas ajándéka.

Simon András: Kegyelem

Uram! Szívem hálával van tele! Hálás vagyok a Krisztusban nyert kegyelemért, bűneim bocsánatáért, az örök életemért. Mindebből kifolyólag különösen is szeretnék Téged szolgálni. Kérdemelni, megvásárolni az üdvösséget lehetetlen dolog, de elfogadni és hálából Neked szolgálni, annál inkább lehetséges. Szeretnék így élni dicsőségedre, mások épülésére!

Ámen

Szabó Gizella: IGAZI ÜNNEPLÉS

Teljetek meg Lélekkel! (Ef 5:18/b)

Jézus a Jordán folyóban megkeresztelkedett Keresztelő János által. „Amikor kijött a vízből, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll. És hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3:16-17)

- Miért gyönyörködött az Atya Jézus Krisztusban? – Azért, mert engedelmes volt. Jézus így mondta Jánosnak: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.” (Mt 3:15)

Isten Lelkével megtelve Jézus elment a pusztába, ahol az ördögtől megkísértetett. Tudjuk és ismerjük a történetet. A többszöri kísértés a Sátán részéről eredménytelen volt. Amikor Jézus

Meghallotta, hogy Keresztelő János meghalt, visszatért a pogányok Galileájába. Itt kezdte prédikálni az embereknek, hogy térjenek meg. Teljhatalommal hirdette az Isten országára vonatkozó dolgokat. Bátran hirdette, mert megtelt Lélekkel. Egész földi élete során Isten Lelke irányította, vezette. A Názáret-i zsinagógában az alábbi igéket olvasta fel az Ézsaiás-i tekercsekéből: „Uramnak, az Úrnak Lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.” (Ézs 61:1)

Jézus mennybemenetele előtt ezt mondta tanítványainak: „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottatok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.” (Apcsel 1:4/a-5)

„Amikor eljött a pünkösdi napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és szálltak mindegyikükre, Mindnyájan megteltek Szentlélekkel.” (Apcsel 2:1-4/a)

Péter apostol pünkösdi beszédében bizonyosságot tesz az Úr Jézusról az izraelita férfiak előtt. Szíven találta őket, amikor hallották és ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfia, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjetek meg, és keresztelkedjétek meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (Apcsel 2:37-39)

A mai kor embere számára a kérdés az, hogy vajon Péter kijelentése jelentőséggel bír-e? Az Istennel való járáshoz, a vele való közösség naponkénti megélésére, szükségünk van-e a Lelkével való beteljesedésre? S még egy kardinális kérdés! Felelősek vagyunk-e azért, hogy Isten ígérete ne csak a miénk legyen, hanem gyermekeinké, unokáinké, sőt mindazoké, akik még távol vannak tőle.

A Pünkösdi akkor válik számunkra igazi ünneppé, ha jelentőségét megismerjük. Napjainkban az ünnepek skálája van előttünk. Maradandó nyomuk alig-alig van, vagy csak érintőlegesen hatnak ránk.

Én olyan ünnepnapokra vágyom, amelyek a lelki életemben maradandó értéket eredményeznek. Oly értékeket, melyeket a rozsdá nem emészt meg, és a tolvaj nem tud elrabolni.

- Kérdezem – Te kedves testvérem, felebarátom vágyasz-e igazi ünneplésre – igazi, maradandó értékekre? Mit is mond Péter apostol? – Térjetek meg: - és kapjátok a Lélek ajándékát. Beteltek az Ő Szentlelkével.

Az Ő Lelke által tudtok majd az igazság megismerésére eljutni. Csakis az Ő vezetésével leszel kész megbocsátani és bocsánatot kérni. Csak általa tudtok szeretni az isteni agapé szeretettel. Általa tudsz alázatos lenni, megértést gyakorolni, bölcsen járni el az élet megannyi kérdésében, és békességet teremteni. A Lélek szabadságában élni.

Úgy-e mennyi nem, es, maradandó érték?!

A Lélek inspirálására leszünk csak képesek arra, hogy felelősséget érezzünk azokért, akik távol vannak még Istentől. Felelősséggel

nevelni gyermekeinket, unokáinkat csak Isten Lelkének vezetésével tudjuk. Úgy élni előttük, hogy az istenközelséget ők is megkívánják, csak Isten Lelkének erejével lehetséges.

Teljünk meg Isten Lelkével! Legyen a Pünkösöd olyan ünnep, amely maradandó értékeket teremt bennünk.

Olyan ünnepre vágyunk, amely túlmutat a gyászon, a betegségen, az élet megannyi nyomorúságán. Túlmutat a földi léten. Egy örök örömben torkollik, egy örök ünneplésbe. Kezdjük el már most az igaz ünneplést a Lélek vezetése alatt betelve Vele.

Gyülekezetünkben ez évben új alkalom indult. Olyan testvéreket szeretnénk volna megszólítani, akik a földi élet zajos forgatagában társtalanok vagy, társtalanná váltak. Szeretnénk, ha testvéreink tudnák, éreznék, hogy nincsenek egyedül! Mennyei Atyánknak így fontos, így szereti Őket, így akar Róluk gondoskodni, így szeretné őket felhasználni. Hogy ezt a hitet megéljük és erősítsük egymásban, hogy gondjainkat, örömeinket – bánatunkat megosszuk egymással, találkozunk a PÁRATLAN ALKALMON, minden hónap egyik péntek délutánján, szeretet közösségben gyülekezeti kis házukban.

Június 3.-ai estünkön arról beszélgettünk, hogy Ki lakik a mi szívünkben. Álljon itt az a kis történet, amivel a gondolatainkat elindítottuk.

A SZIV

"Holnap reggel", kezdte a sebész, " Ki fogom nyitni a szívedet."

" Ott fogod találni Jézust", vágott közbe a fiú.

A sebész bosszankodva felnézett... " Fel fogom vágni a szívedet, folytatta, hogy lássam, mennyi károsodás történt."

"De amikor felnyitod a szívemet, Jézust fogod ott találni" mondta a fiú.

A sebész a szülőkre tekintett, akik csendben ültek. " Miután látom, hogy mennyi károsodás történt, vissza fogom varrni a szívedet és a mellkasodat, és eltervezem, mi a következő lépés."

" De ott fogod találni Jézust a szívemben. A Biblia azt mondja, hogy Ő ott él. Minden zsoltár azt zengi, hogy Ő ott él. Ott fogod találni Őt az én szívemben"

A sebésznek elege volt: "Majd megmondom neked, mit fogok találni a szívedben, Sérült izmokat, gyenge vérellátást, és elvékonyodott érfalakat fogok találni. Ezután el fogom tervezni, hogy tudlak meggyógyítani."

„Jézust is ott fogod találni, Ő ott él"- mondta a fiú.

A sebész elment. Leült az irodájában, és magnószalagra vette a műtéttel kapcsolatos megjegyzéseit, gondolatait."sérült főütőér, sérült tüdőbe vezető erek, elterjedt izomsorvadás, visszafejlesztés Nincs remény a szívatültetésre, nincs remény a gyógyításra, kezelésre. Terápia, : fájdalomcsillapítók, és ágyban fekvés. Prognózis - itt kis szünetet tartott, - egy éven belül halál." Megállította a magnót, de még volt mit mondania.

„Miért?? - kérdezte hangosan.- Miért tetted ezt??? Te juttattad őt ide! Te okoztad neki ezt a gyötrelmet és Te kárhoztattad őt korai halálra!! Miért??

Az Úr így válaszolt: A fiú az Én bányám, nem terveztem, hogy sokáig a te nyájadhoz tartozzon, mert Ő az én nyájamnak tagja, és az lesz örökké. Itt az én nyájamban nem lesz fájdalom, olyan jólétben lesz része, amit te el sem tudsz képzelni.

Szülei egy napon, találkozni fognak vele és ők is megismerik a békességet és az én Nyájam gyarapodni fog.

A sebész forró könnyeket hullajtott, de ingerültsége annál hevesebb volt. "Te teremtetted ezt a fiút, Te teremtetted ezt a szívet !!! Meg fog halni hónapokon belül. ... Miért ???"

Az Úr válaszolt : A fiú az Én bárányom, vissza fog térni az én nyájamhoz, amint elvégezte küldetését. Én nem azért küldtem az én bárányomat a nyájadba, hogy elveszítsem, Hanem azért, hogy egy másik elveszett bárányt megmentsem."

A sebésznek potyogtak a könnyei.

 A sebész odaült a fiú ágya szélére, a szülők vele szemben ültek. A fiú felébredt és suttogva kérdezte „Kinyitottad a szívemet???”

" Igen," mondta a sebész.

„Mit találtál ?” kérdezte a fiú.

"Megtaláltam Jézust" felelte az orvos.

„Add Uram, hogy lássak!”

Talán ez is lehetne a jelmondata a fiatal házások körének, hiszen alkalmaink alapvetően bibliai párok életének tanulmányozásával telik.

Az élet túl rövid ahhoz, hogy a magunk hibájából tanuljunk. Ezért olvassuk a Bibliát. A Könyvek Könyvében minden benne van. Ezek a történetek segítséget nyújtanak, hogy mások hibájából, eredményeiből tanulva építhessük hitéletünket, erősítsük kapcsolatunkat Istennel és tanuljunk szeretni. (Mert a szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.)

Csoportunk kb. két éve működik a Bánhidai gyülekezetben és jelenleg - ha jól számolom - tíz pár a tagja. Az éppen jelenlevők létszáma legtöbbször elfoglaltság- és munkafüggő.

Az összejöveteleket péntekenként tartjuk előre megbeszélt időpontban általában havi rendszerességgel.

A gyermekeinkre ilyenkor többnyire szeretett Klárika nénink vigyáz, aki korát meghazudtolva teljes aktivitással és odaszánással látja el ezt a nem kis feladatot. Az együttlétünk után gyermekeink lelkesedve mesélik, hogy Klárika kérésükre milyen jól játszotta a „farkas szerepét”.

A lelki feltöltődés kötetlenebb alkalma volt, amikor kürtös kalácsütős kerti partit vagy grill partit szervezünk.

Ilyenkor gyermekeink jelenlétében is jót lehet beszélgetni, együtt imádkozni, vidáman tervezgetni, Istent énekszóval dicsőíteni. Isten ekkor a kezébe vesz bennünket, felhangol és játszik rajtunk...

Fontos, hogy a gyülekezeten belül tartozzunk egy olyan közösséghez, ahol az adott korosztály sajátosságaira tekintettel a hasonló élethelyzetben lévőkkel megbeszélhetjük a problémáinkat, esetleg tanácsot is tudunk kérni. Megerősítés lehet a számunkra, hogy rajtunk kívül mások is küszködnek hasonló problémákkal, vagy már korábban megharcolták azokat és tudják az abból kivezető utat.

Már tudom, mit veszíthettem volna, ha lustaságból, hanyagságból, talán nemtörődömségből nem döntök a fiatal házások köre mellett. Most már ki nem hagynám a finom teát, a néhány ismert és szeretett arcot, amely ezeken a délutánokon vár - azóta is.

Kedves Testvéreim az Úr Jézusban!

Pócsi Feri vagyok, és szeretném megosztani veletek néhány gondolatomat, mely az Úr kegyelméből segíthet bennünket közelebb kerülni egymáshoz... Közeledik a Pünkösöd ünnepe és az Úr dicsőségére és egy kedves hittestvér kérésére megpróbálom emberi szavakba önteni érzéseim... Elérkezett, illetve hétvégén lesz a konfirmációm, és ez egy újabb lehetőség számomra, hogy bizonyosságot tegyek Jézus Urunkba vetett hitemről és remélem, hogy a Szentlélek megnyitja egymás felé szívünk - lelkünk.. A gyülekezet előtt ünnepélyes keretek között - konfirmandus testvéreimmel - alig várjuk hogy teljes tudatában a választásunknak bizonyosságot tehesünk arról, hogy mi teljes szívvel és lélekkel a Krisztus Urunkat valljuk Pásztorunknak... Ünnepélyes fogadalmunk, mely csak válasz az Ő hívására, segíthet másoknak is meglátni a Lélek által, hogy az Atya szeretete, mely felénk irányul, most is hív bennünket, mindannyiunkat az Ő nyájába...

Krisztus Urunkban megnyilvánult kegyelme mindannyiunknak szól, és kitért karjai minket várnak bűneinkkel, botlásainkkal, tévedéseinkkel... Nem vagyunk tökéletesek, de akik Krisztus Urunk követésére elszánták magukat, minden botlás, tévedés és olykor nehéz próbákkal szembesülve mind közelebb kerülhetünk Hozzá. Olykor nehéz és érthetetlen dolgokkal találkozunk a Hit útján, mert bizony erős ellenfél dolgozik ellenünk.

Ellenfél, akinek nem tetszik, ha megerősödünk a Jézus Urunk közösségében, de ha türelemmel és megértéssel vagyunk egymás felé, és ha a Tanító szavait és tanításait meg tudjuk tartani szívünkben, akkor a Pártfogó, a Szentlélek, akit Atyánktól kapunk a Krisztus Urunk vére árán, meg fogja mutatni nekünk a helyes utat. Bizonytalan lépteink erőssé válhatnak, mert a Pásztor terel bennünket életünk ösvényén; és megláthatja gyarló szemünk, hogy a szeretet, amire tanít bennünket az Atya a Fia által, az a SZERETET válhat életünket megvilágító fáklyává, a Krisztus Urunk felé mutató úttá és Ő általa a dicsőséges Atya szeretetébe. Mindannyiunkban vannak hibák, gyarlóságok és a tanulás bizony olykor sebekkel jár...Oszttjuk - kapjuk, néha nehéz megbékélni a helyzettel, amibe kerülhetünk, de a tanulásunk folyamat melynek együtt vagyunk a részesei - és itt kezdődik a KÖZÖSSÉG - amikor a botlások ellenére is tudunk testvérek lenni, elfogadók, megbocsátók...

Számomra a Pünkösödnek nagyon nagy, személyes jelentősége van... Kevesen tudják, hogy Krisztus Urunk hívását, csak az Atyától kapott erélyesebb feddés után, és a látáshoz - halláshoz kapott Lélek által értettem meg, - de így is, csak hetekkel később tudatosodott bennem, hogy nagyon nagy kegyelemben részesültem, mert életem sarokpontja lett a Húsvét. Ünnep után négy nappal volt a balesetem,- és a Pünkösöd - mert ünnep után hat nappal a Lélek indíttatására felkerestem egyik hittestvérünket, hogy -"Az Urat keresem". A két ünnep közti napokat, amelyek testi felépülesemhez kellettek, azzal töltöttem hogy a Szentlélek erős ösztönzésére a Bibliában kerestem és találtam meg a választ a bennem életre kelt kérdésekre. Bár nem voltam még tudatában, de ez lett lelkemnek is a felépülés ideje. Történt ez tavaly április 9-én és elindultam az Úton május 30-án. Visszatekintve úgy érzem, nem telt hiába ez az év, mert Isten kegyelméből megtanultam, hogy a Krisztus Urunk által a gyermeke lehetek dicsőséges, teremtő Atyánknak és tagjává épülhettem egyházának. Nagy kegyelem az Atyától, hogy május 29-én a gyülekezet előtt tehetek bizonyosságot hitemről, és arról, hogy én már Krisztus Urunk nyájához tartozom, hogy van egy közösség, ahol együtt dicsőítjük szeretetben gazdag Atyánkat, és imádhathatjuk Őt Hálával a szívünkben, Krisztus Urunkban, akiben megmutatta nekünk végtelen szeretetét, kegyelmét. Krisztus Urunkban, akinek vére árán mi is tisztán állhatunk Atyánk előtt. Krisztus Urunkban, aki által megigazulva, gyermekei lehetünk a Dicsőséges Teremtő Istennek. Akié az Ország, a Hatalom, és a Dicsőség MINDÖRÖKKÖN ÖRÖKKÉ.

ÁMEN !

Istennek tartozunk hálával, hogy gyülekezetünkben az idén hat felnőtt és hat gyermek konfirmált, tett hite mellett bizonyosságot.

Az előző írás szerzője, Pócsi Ferenc mellett, Korán Gabi, Salamon Péter, Selymes Ibolya, Selymes Gyuri és Szerezla Zsuzsi felnőtt, valamint Kádár Bálint, Némedi Varga Dónát, Kiss Péter, Szabó István, Szatmári Zsófi, Szeibert Renáta fiatalok lettek gyülekezetünk teljes értékű, az Úrvacsora sákramentumával élő tagjai.

Felnőtt konfirmandusaink

Fiataljaink közül hárman a Tatai Református Gimnáziumban folytathatják tanulmányaikat

Simon András: Áldott barátság

„Békesség Nektek!

Tisztelt gyülekezet néhány mondatban arról hogyan érintett meg Isten szava engem. Az egész a keresztfiam keresztelőjén kezdődött. Ott szólt hozzám először Isten a szent igéje által. Pontosan Ézsaiás próféta 43, 1b "Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy" ez úgy hatott rám, hogy egészen a szívemig jutott. Úgy éreztem személyesen nekem szól. Attól a perctől kezdve vágytam Isten szavára, kerestem, hogy rátaláljak a keskeny útra, és eljött a várva várt nap, 2009 novemberében Isten ide hozott bennünket. Azóta gyökeresen megváltozott az életünk, annyira jó megtapasztalni, milyen az Úrral járni egy úton. A vasárnapok a családnak minden tagjának a legfontosabb nap. Az egész heti kemény munka után, vágyakozom Isten igéjére. Várom, hogyan szólít meg az ige kapcsán. Feltöltekezem lelki erővel. Csak Isten adja meg azt a lehetőséget, hogy valami jót vigyünk véghez. Nagyon szeretek ebbe a gyülekezetbe járni és ha erőm és időm engedi, próbálok minnél több alkalmon részt venni, a családommal együtt. Végezetül csak annyit, hálás vagyok Istennek, hogy ide vezetett Bennünket, ígérem hűséges tagja leszek a gyülekezetnek. És végül a vezérfonalam:Ézsaiás 40,31 „De akik az Úrban bíznak erejük megújul, szárnyra kelnek mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.”

Selymes György

Selymes Ibolya hitvallása a konfirmáció alkalmával:

„Mikor 2009 novemberében eljöttünk egy Istentiszteletre, már nagyon vágytam egy élő gyülekezet tagjává válni, ahol hitbe épülhetek, és ahol tanulhatom, hogy kell az Úr Jézussal járnunk a hétköznapi életben is. Hálát adok Istennek a közösségért, és azért, hogy az Úr irgalma nyilvánvaló az életben. Számomra a legnagyobb dolog, hogy megtapasztalhatom az Úr kegyelmét, szeretetét és naponkénti gondoskodását!”

Személyes bizonyágtétel

Mély lelki válságban voltam, amikor 2004. év elején (ma már tudom, hogy) az Úristen a Szentlelke által ide vezetett a Bánhidai református gyülekezetbe. Szolgálatot hívtak el, azóta is tagja vagyok az énekkarnak, vasárnaponként nem hiányozhatok az istentiszteletről, csak kivételes alkalommal.

Megnyitotta a szívemet, hogy az Ő igéjével minél többet akarjak foglalkozni, elkezdtem rendszeresen olvasni a Bibliát, kerestem azokat az alkalmakat, ahol egyre jobban megismerhettem Őt az ige által.

A lelki nehézségeimben szerető és támogató gyülekezeti testvéreket adtam mellém, akik nem hagytak lankadni Isten és az Ő egyszülött fia, Jézus Krisztus hatalmának megismerésében. Bibliaórák, csendes hetek és személyes beszélgetések erősítettek meg abban, hogy elfogadjam a kegyelmet, amit nekem, mint bűnös embernek adott az Úr.

S mikor felismertem, hogy Jézus Krisztus az egyetlen, aki engem üdvösségre vezethet, át tudtam adni az életemet, mely fokozatosan változott meg: az imádság a mindennapjaim része lett, igeolvasásra és bibliai alkalmakra mindig adtam időt és lehetőséget az Úr, és kislányom is velem együtt ad minden este hálát az Úrnak mindenért, amit tőle kaptunk. Megbékélteti a szívemet, ha első ránézésre valami rossz történik velem, s mindig megmutatja, hogy az mi célból történt. Együtt örülök Vele minden jóért, bárkivel is történjen.

Nem tudnám már nélküle elképzelni az életemet, és örökké hálás vagyok, amiért ilyen türelmesen, ennyi időt szánva rám, kereste a kapcsolatot az én szívemmel, addig, míg végre megértettem az Ő akaratát. S nem szeretnék mást, mint hogy minden ember hallja meg a hívó szót, és legyünk minél többen az Úr megváltott gyermekei!

Szerezla Zsuzsanna

*Isten nem ígért mindig kék eget,
Mindig virágos, víg ösvényeket,
Ború nélkül derűt, árnyék nélkül fényt,
És fájdalom nélkül békét sem ígért.
De ígért erőt minden új naphoz,
Munkádhoz nyugalmat, világot utadhoz,
Bajban is nyugalmat és segítő kezet,
Mindig veled érző örök szeretetet!*

Isten válasza

Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldalommal támogatlak; (Ézs. 41,10.)

GYÜLEKEZETI KIRÁNDULÁS ERDÉLYBEN (2011. május 18-22.)

Hónapok kitartó szervező munkája és Isten segítségének köszönhetően, 2011. május 18 és 22 között került sor gyülekezetünk erdélyi kirándulására. Csapatunkat lelkipásztorunk, Szilágyi Sándor vezette, akit Bajkó Éva és Fábíán Dénes presbiter segített. Mind a hárman erdélyi származásúak: tehát jó ismerői a környéknek és az ottani viszonyoknak.

Utunk legfőbb célja: Isten dicsőítése a teremtett világ szépségeiért, érszöllősi testvérgyülekezetünkkel való kapcsolatunk ápolása és persze saját gyülekezetünk tagjainak hitbeli erősítése, építése volt.

Útvonalunk: Tatabánya – Érszöllős – Érmindszent – Szatmárnémeti – Koltó – Misztótfalu – Bonchida – Dés – Kolozsvár – Körösfő – Nagyvárad – Fugyivásárhely – Tatabánya.

Gyönyörűséges utunk során mindvégig velünk volt Jézus az Ő kifogyhatatlan kegyelmével és két költő óriásunk: Petőfi és Ady. Az öt nap alatt átéltünk sok olyan pillanatot, amely bizonyosága volt annak, hogy Isten szereti a magyar népet és megtartja azt kegyelmében.

Tiszteletes urunk külön erre az alkalomra összeállított egy énekeskönyvecskét, s így dallal is dicsőíthettük Urunkat az út során. Így vidáman teltek az órák imádsággal, beszélgetéssel, szinte észre sem vettük a mögöttünk hagyott kilométereket.

Első nap Isten segítségével kb. 370 km-t tettünk meg, s kora délután érkeztünk Érszöllősre. Határtalan szeretettel fogadtak ottani testvéreink és előljáróik, a falu polgármestere. Volt közülünk, aki már ismerősként tért vissza, én most voltam először. A szívemet összeszorította és talán először érintette meg valójában az összetartozás érzése. Ahogy fogadtak, ahogy néztek ránk! Mintha minden rajtunk múlna.

És van is benne valami: rajtunk is nagyon sok múlik. De ezt igazán csak én is most értettem meg.

Ezt mindenkinek éreznie kell: el kell ide jönnie és át kell éreznie, meg kell szorítani a testvérek kezét és kérni Istent, hogy tartson meg bennünket velük együtt, határok nélkül, hitben, szeretetben, egységben.

Este közös istentiszteleten vettünk részt, melyen lelkipásztorunk hirdetett ígét. Ezt követően került sor gyülekezetünk ajándékának átadására, amely egy gyönyörű nemzeti színű zászló volt, egyik oldalán a koronás címerrel, a másikon pedig a reformátusság egyik szimbólumával: a gyermekeit vérével tápláló pelikánnal. Gondnok urunk elérékenyülve bízta a közös kincset érszöllősi testvéreinkre, akik meghatottan köszönték és ígérték, hogy büszkén tűzik a szószék mellé a főhelyre mindenki öröme. Néhány pillanatig olyan csend volt, hogy még lélegzetemet is visszatartottam. Az érzelmi csúcs a Himnusz és a Szózat éneklésével érkezett el. Könnyes szemek amerre néztem. Szinte lehetett hallani, hogy mindannyiunknak egyszerre dobban a szíve, szétárad a szeretet és Isten lágyan átölel minket, ránk ársztja kegyelmét. Ritka pillanat ez is, ilyet átélni! Soha nem tudom elfelejteni.

Vendéglátóink a lelküket kitették értünk, lesték minden kívánságunkat, mindent megtettek, hogy semmiben sem szenvedjünk hiányt. De nekünk nem is hiányzott semmi tárgyi dolog, mert a legnagyobbat, a legtöbbet kaptuk tőlük: az igaz, önzetlen, testvéri szeretetet. Isten áldja meg őket gazdagon! Köszönjük.

Másnap reggel könnyes búcsú után indultunk Érmindszentre, hogy megnézzük Ady Endre szülőházát, és fejet hajtsunk nemcsak a művészete előtt, de a gyermeki naivsággal hön óhajtott Isten utáni vágy előtt, az újra meg újra nekigyürköző, gyarló, esendő, gyenge, el-elmerülő, de Istent kereső porszem előtt, (amilyenek sokszor mi is vagyunk, csak nem vesszük észre), aki kétségbeesve vallja:

„Próbáltam sokféle mesét,
De, hajh, egyik se volt elég:
Szívemben, idegeimben
Kiabáló, nagy lárma
Téged keres, Fölség,
Isten, a tied minden.”

/Az Isten-kereső lárma, 1910/

Egybegyűlve a költő kerti szobránál koszorút helyeztünk el tiszteletére és elénekeltek a Himnuszt.

Buszunk tovább suhant az Érmelléktől Szatmár felé. Első megállónk Szatmárnémeti volt, ahol a városnézés során megcsodálhattuk a főtéren sorakozó templomokat, palotákat, az ezer színben pompázó virágkiállítást. A Lánchos Református templom és a török minaret is ámulatba ejtett bennünket.

A rövid pihenő után irány a kővár vidéke: Koltó! Petőfi és Szendrey Júlia hat hetet töltött itt egybekelésük után Teleki Sándor kastélyában. Az emlékszobákat végigjárva, a régmúlt emléktárgyait merengve megcsodálva, az egyik szoba falán a sok oklevél és elismerés között örömmel fedeztünk fel egy Tatabányáról származó oklevelet is, amely egy versíró pályázaton való részvétel elismeréséül szolgált egy falubeli atyáknak. A polgármester úr idegenvezetése után kísértünk a parkba, megnéztük a kőasztalt, ahol Petőfi üldögélt. Kerestük a havasokat, amit még a költő láthatott, de ez nekünk már a klímaváltozásnak köszönhetően, már nem adatott meg. Fájó szívvel vettük tudomásul, hogy az erdőket itt is inkább irtják, mint telepítik. Elsétáltunk Teleki és Petőfi szobrához és szomorú szemekkel, némán imádkoztunk, hogy ne a Szeptember végén hangulat uralkodjék a jövőben, hanem „a friss kikelet”-é.

Az estét családi panziókban töltöttük, ahol a vidék legszebb kézimunkái, cserepei, fafaragásai, szöttesei, cserepei gyönyörködtettek bennünket. És a vacsora, a reggeli! Mi szem-szájnak ingere: a tejhaszontól kezdve a padlizsánkrémig, a húslevestől a füstölt disznóságokig, az áfonyalikórtól a pálinkáig, a házikenyértől a süteményig. Kezdtünk megtelni és eltelni, elnehezülni.

A késő esti áhitattól nem voltunk álmosak, sőt. Reggel a ház körüli gazdaságot feltérképezve vidám cseverészés, eszegetés után búcsúztunk házigazdáinktól és indultunk a református templomba, ahol Varga Károly esperes úr várt ránk és mesélt a gyülekezet és a falu életéről. A hagyományokat tartva, a szinte szín magyar falu büszke vallására és munkával, pénzadományokkal támogatja a hitéletet. Az elcsatolás után is megőrzött zászlót bekeretezve őrzik a templom falán. Ereklje. Ima és éneklés után elénekeltek a Himnuszt és Isten szívünkbe új reményt adott, hogy erősek testvéreink és ellenállnak a viharos szeleknek. Imádkozzunk megmaradásukért!

Utunkat folytatva Misztótfalun megállva tisztelegtünk Misztótfalusi Kiss Miklós emlékének, aki kiváló nyomdász tevékenysége mellett a Bibliát is lefordította magyar nyelvre amszterdami teológiai tanulmányait befejezve, majd ki is adja azt. Tőle rendel betűkészletet a grúz király, a Toscana-i fejedelem, a vatikáni nyomda. Ő az egyik atyja a modern magyar helyesírás kialakításának. Megcsodálva a könyvritkaságokat, tovább indultunk Désre, ahol a román kori építészeti jegyeket magánviselő református templom ódon falai között ismerkedtünk a város és a gyülekezet múltjával, jelenével a helyi fiatal lelkész segítségével. A bátrak felgyalogoltak a 72 m magas toronyba, a fáradtabbak addig hűsöltek a rekkenő hőség ellensúlyozásaképpen. Ismét kiadós ebéd következett és Kolozsvár felé vettük utunkat. Természetesen megálltunk Bonchidán, hogy a Bánffy-kastélyt megcsodáljuk, illetve ami még maradt belőle. Bár 1999-ben felkerült a világ legveszélyeztetettebb műemlékeinek listájára, ennek ellenére azonban vajmi kevés látszata van a helyreállításnak: csak

elenyésző hányada látogatható, a többi tovább eszi az idő – semmi állagmegóvás. Átsétáltunk a református templomba, hogy megismerkedjünk a történetével, s mire kiértünk ismét, hatalmas viharfelhők takarták az eget. A felhőszakadás – bár igyekeztünk előre – Kolozsváron mégis utolért bennünket, s némi buszban ücsörgés után sikerült „bevennünk” a Lucy Star nevezetű hotelt. Igen fárasztó nap után, az esti áhitat lelki békéjével tértünk nyugovóra. /A fiatalabbak és bátrabbak még egy kis esti sétára is vállalkoztak./

A negyedik napot, a szombat délelőttöt a „kincses város” nevezetességeinek megtekintésével töltöttük: Szent Mihály plébánia templom, Mátyás lovasszobra a szoborcsoporttal, Mátyás király szülőháza és a Farkas utcai református templom, melynek építése szintén Mátyás nevéhez fűződik. Reformátusok lévén természetesen itt töltöttük a legtöbb időt. Lélekig hatoló volt, hogy a gyökereket szinte tapintani lehetett, hiszen a gótikus falak 1516-tól szolgálnak Isten házául, 1622-től pedig a református egyházé. A szószerk, az orgona, az úrasztala, a XVII. századi fafaragásos háttérpadok mind-mind Isten dicsőségére készültek.

Kolozsvár főterén

Mi énekel járultunk Urunk elé. Mindenkit áthatott az az erő, amely a Szentlélek jelenlétéről tanúskodott: Isten végtelen szeretetével átölelt minket és azt súgta: életek múlandó, de én megerősítelek titeket. Menjetek békével!

A templomból kijövet a parkban még búcsút intett Fadrusz János prágai Szent György szobrának másolata és mi el is indultunk Nagyvárad felé. Természetesen nem lehetett Körösfőn csak úgy keresztül suhanni, hiszen Kalotaszeg kézművesei kínálgatták portékáikat, s nekünk feltétlenül vinnünk kellett, legalább az unokáknak valami apró emléket. A falut elhagyva egyre lélegzetelállítóbb panoráma tárult elénk. Az Erdélyi-középhegység domborulatai, balra az 1836 m magas Vigyázó, majd a Király-hágó kékelő magaslatai! Ámulatunkban észre sem vettük, hogy utitársul szegődött mellénk a Sebes-Körös, s együtt érkeztünk meg Biharba, a „körösparti- Párizs”-ba. Itt lelkészünk nővére és családja várt minket kiadós ebéddel, akiknek szolgálatát hálásan köszönjük. Isten áldja meg őketgazdagon és őrizze meg őket!

A délután a városnézés volt. A város még megroggyanásában is gyönyörű és sejteni engedi valamikori fénykorának pompáját, méltóságát. A színház, a templomok, a polgárházak, paloták, a Sas-palota, László királyunk emlékének ápolása, mind-mind egy hajdan a művészetekre nagy hatású városról tanúskodik. Sajnos, az Ady-emlékház szombaton három óra után már zárva van. Furcsa. Vagy mégsem? Majd legközelebb, talán Léda asszony elimtéli, hisz Adyért: mindent.

Megkeresve szállásunkat, imaközösséggel zártuk a napot és nyugovóra tértünk.

A vasárnap verőfényel köszöntött ránk. Reggeli után Fugyivásárhelyre indultunk, ahol Visky István tiszteletes úr várt bennünket híveivel. A templom renoválása miatt az imateremben volt az istentisztelet, melyet a vendéglátó lelkész tartott. A terem zsúfolásig megtelt, sokan kint is rekedtek a folyosón. Itt is megható volt a szeretetteljes fogadtatás. A presbiterek a terem ajtaja előtt sorfalat álltak, s így vonultunk be. A gyülekezeti előljárók foglalták el legutoljára helyeiket, ezzel jelezvén, hogy mindenki itt van, aki ide igyekezett, kezdődhet az istentisztelet. A gyülekezet több, mint harmada minden vasárnap megjelenik az Úr házában, ami 80-90 fő.

Ez az alkalom is tartogatott számomra meglepetést és lelki feltöltődést. Az istentisztelet elején ugyanis elhangzott egy – nyelvezetéből következtetve – nagyon régi bűnvalló ima, amit a hívek a bibliaolvasás után fennhangon mondtak el, amire hangzott válaszul a feloldozás. A szavak a szívem

mélyéig hatoltak, megráztak és elhatároztam, hogy meg fogom tanulni. (Lelkészünet megkérdeztem, hogy mi volt ez, ő tágra nyílt szemmel, csodálkozva válaszolt: Kálvin bűnvalló imája. Azóta meg is kaptam tőle és tanulgom. Nagyon szégyelltem magam tudatlanságomért.)

Olyan jó volt már megint a tiszta szavakhoz visszamenni, elidőzni, hallani és érezni a bűnbocsánat utáni sóvárgást, az őszinte bűnbánatot, és várni, hinni, hogy Isten kegyelme megérkezik, mert Ő mindig hű és igaz. Lubickolt a lelkem a boldogságban – ha szabad ilyet mondani -, a reményben, hogy amíg ilyen erős hitű kis gyülekezetek vannak, addig nincs veszve semmi, él az Evangélium! Dicsőség Istennek! És olyan jó volt azt is éreznem, hogy a mi kis gyülekezetünk is ezen az úton halad. Dicsőség az Úrnak!

Csató Éva

"Úr Isten, örökkévaló és mindenható Atyánk! Íme, egybegyűltünk itt, és a szentek egyességében, az angyalok és idvezült lelkek társaságában trónusod elé visszük áldozatunkat. Megvalljuk és megismerjük szent Felséged előtt, hogy szegény bűnösök vagyunk, bűnben fogantatva hajlandók minden rosszra, és soha meg nem szűnünk áthágni szent rendeléseidet. Mikor ezt cselekedjük, igazságos ítéletedből romlást és kárhozatot vonunk magunkra. Mindazáltal, Uram, bánjuk, hogy téged megbotránkoztattunk, s kárhoztatjuk magunkat és bűneinket, igaz bűnbánattal kérve, hogy a te kegyelmed jöjjön segítségül minékünk. Alázattal kérünk, szerető, irgalmas Atyánk, hogy könyörülj rajtunk. Töröld el bűneinket, növeld és sokasítsd meg rajtunk napról napra Szentlelked ajándékait, hogy igaz bűnbánatunk teremje a megtérés gyümölcsseit, amelyek kedvesek teelőtted. Vallást teszünk azért a te színed előtt, hogy egyszülött Fiadba, a mi Urunk Jézus Krisztusba vetjük egyedül hitünket és reménységünket, bizonyosak lévén afelől, hogy hit által részeseivé lehetünk a te benne kijelentett kegyelmednek, melyet adj meg nekünk itt és az örökkévalóságban, az ő nevéért. Ámen."

(Kálvin János imádsága)

Szijártó Eszter: Hittanóra a Bolyaiban

Az idei tanévtől végre van hittanóra a mi iskolánkban is. Péntekenként, ahogy kicsöngetnek az ötödik óráról, rögtön húzzuk a cipőnket, és vidáman megyünk a rajzterembe, ugyanis ott szoktuk tartani az órát. Általában öt negyedikes, és három elsős szokott jönni.

Énekléssel kezdjük, amit nagyon szeretünk, mert Sándor bácsi gitáron kíséri, utána imádkozunk. Mindig tanulunk egy történetet, amihez kitöltünk a hittanfűzetben egy oldalt, majd újra énekelünk – gitárral -, és imádsággal zárjuk az órát. Remélem jövőre is találnak helyet az órarendben, és újra mehetünk.

Én már nagyon várom a nyári hittan-tábort is!

Gyülekezeti hittanosainkkal és néhány vállalkozó kedvű felnőtt testvérünkkel, az idén is folytattuk hagyományunkat és a természetben dicsőítettük Istent. Nem riasztott bennünket a hideg (Turul szobor – Szelim barlang – Kilátó) és nem riasztott a meleg sem (Várgesztes – Vérteskozma és Csákvár – Gánt), hősiiesen küzdöttük az akadályokat. Útközben Isten csodáit felismerve, rácsodálkozva töltöttünk mindazzal a szépséggel, kegyelemmel, amellyel megajándékozott bennünket.

Szeptember közepén ismét útra kelünk, és szeretnénk, ha minél több kicsi és nagy hittanos, felnőtt csatlakozna hozzánk. Csató Éva néni és Tós Jutka néni sok szeretettel és gyönyörű kiránduló helyekkel, Lelkipásztorunk énekkel és áhitattal vár mindenkit Isten e csodái közé.

Párbeszéd a réten

- Hol vagy, Uram?
- Itt vagyok.
- Nem látlak, Uram!
- Nyisd ki a szemed!
- Nyitva van.
- Akkor nézz körül!
- Azt teszem, Uram.
- És mit látsz?
- Fákat, virágokat, napfényt, röpke madarakat, tarka szárnyú pillangót, a távolban kéklő hegyeket.
- És mit hallasz?
- A szellő suhogását, a madarak énekét, a távoli csendet.
- És mit érzel?
- Puha meleget, a fű illatát, a szél simogatását. Békességet.
- Látod, ez mind Én Vagyok!

Rózsa Irénke: FUNDAMENTUM

Ha messze járnék Tőled,
Kérlek, nyúlj utánam, Uram.
Vezess vissza a fénybe,
Tenyered puha melegébe!
A biztonság Te vagy.

Óvj meg a bűnös világtól
Krisztusom, Te vagy az ALAP.
Nélküled semmi vagyok,
Erősítsd körbe a FALAT!

Engedj ki-be járni a KAPU-kon,
Hogy hívogassak testvéreket.
Segíts, mit tudni szeretnék nagyon,
Mondd Uram, mi az én feladatom?

Erősíts engem a Te Lelked által,
Hogy értsem, és szeressem kijelölt
utam,
És boldogan, híven azt tehessem,
Amivel megbíztál URAM.

A boldogmondások margójára (Máté ev. 5. rész 1-12. versekhez)

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.
Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.
Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.
Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.
Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.
Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.
Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.
Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak.
Leborulók és nem kiborulók többé.
Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak újtjukra.
Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.
Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

Dr. Gyökössy Endre

Garai Gábor: Mint kisgyerek

Mint kisgyerek egy nagy pohár tejet,
úgy iszom tápláló szerelmedet,
és szétterjedsz bennem, te hóféhér:
te leszel már ereimben a vér,
s te az eszmélet, te a kábulat,
te a világot rendező tudat,
míg lassan végleg átalakulok

és élni már csak általad tudok:
járnai csak úgy, ha te is lépsz velem,
szólni, ha te szólítasz nevemen,
láttni, ha két szemed el nem bocsát,
s kibírni ezt az örvénylő csodát
csak úgy, ha a sodrását te csitítod,
te bizonyos cél, te tömény titok.

Kormos Erik: A teáscsésze

Egy házaspár vásárolni indult a közlglő házassági évfordulójuk alkalmára. Mindketten szerették az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik kerámia üzletben megláttak egy szép csészét.

A férj megkérdezte az eladót:

– Meg szabad néznnem ezt a csészét? Még sosem láttam ilyen szépet.

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze legnagyobb meglepetésére megszólalt:

– Nem érted, hogy lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól!

– Hagyj békén! – üvöltöttem, de ő csak mosolygott, és így szolt:

– Még nem.

Aztán egy forgó korongra helyezett, és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam körbe-körbe.

– Állíts meg! Szédülök! – kiabáltam, de a Mester csak ingatta a fejét és azt mondta:

– Még nem.

Később betett a kemencébe. Sosem éreztem ilyen forróságot! Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni. Az üvegen át láthattam a Mester arcát az üvegen át, és leolvashattam ajkáról szavait, miközben a fejét rázta:

– Még nem.

Végül az ajtó kinyílt, és kitett a polcra. Húlni kezdtem.

– Most már jobb – gondoltam.

Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – kiáltottam. De csak ingatta a fejét:

– Még nem.

Majd hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először. Ez kétszer olyan forró volt! Úgy éreztem, megfulladok. Könnyörgtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja:

– Még nem vehetek ki.

Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra a polcra tett.

Egy órával később tükörbe nézhettem, és azt mondta:

– Nézd meg magad!

Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek:

– Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én! – hitetlenkedtem. – Ez gyönyörű! Gyönyörű vagyok! – kiáltottam.

– Szeretnék emlékeztetni arra, tudom, hogy fáj, amikor gyúrtalak, gyömöszöltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz. Tudom, szédültél, mikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, elviselhetetlenül forró volt a kemencében, és nem értetted, miért teszek oda, de ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek, de ha nem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek újra vissza a másik kemencébe, nem élhetél volna sokáig, mert nem lennél elég erős... Befejeztelek. Olyan vagy, amilyenek elképzelvek akkor, amikor hozzáfogtam a munkához.

Így formálja Urunk is az életünket. Néhányan a kemencében vagyunk, üvöltve, sikoltozva: „Engedj ki!” Néhányan éppen színesedünk, és ez kellemetlen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk, és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt kérdezzük: „Mi történik velem?” Minden olyan zavaros.

De Ő tudja, hogy mit tesz. Bízzál benne!

RECEPT a BIBLIÁBÓL

Hozzávalók:

1. 30 dkg I Mózes 18:8 /az első ennivaló/
2. 15 dkg Bírák 14:18
3. 6 db Jób 39:19
4. 1 késhegynyi III Mózes 2:13
5. 10 dkg I Mózes 30:37 /a középső megnevezett gyümölcs/
6. 20 dkg Náhum 3:12 /ha az nincs,akármilyen szárított gyümölcs megteszi /
7. 20 dkg I Sámuel 30:12 /ami utolsóként van említve/
8. 30 dkg II Királyok 4:41
9. 2 kávéskanál Galata 5:9
10. 1/2 kávéskanál Példab 7:17 /a harmadik/

Elkészítése:

Az 1-höz adjuk a 2-at, majd pedig keverjük hozzá egyenként a 3. sárgáját. Keverjük el benne jól a 4-et. Az 5-et,és a 6-at kis darabokra vagdadjuk,és a 7-kel együtt keverjük a tésztába. A 9-et helyettesítsd sütőporral, és keverd össze a 10-kel. Aztán szitáld össze a 8-at és keverd a tésztába, míg szép sima lesz. Végül verd fel keményre a 3. fehérjét és óvatosan keverd a tésztához. Egy tortasütőt kenj be egy kevés 1-es hozzávalóval, öntsd bele a tésztát és süsd jó meleg,de nem túl forró sütőben, kb. másfél óra hosszat.

A receptet Nyári Zsuzsi testvérünk gyűjtötte és küldte be, a *Páratlan alkalomra* szeptemberben elkészítjük, hívjuk a testvéreket kóstolni a Bibliai tésztát!

A **Költő Szó** pünkösdi számának összeállítása végén, remélve, hogy ismét mindenki talált kedvére való, tanulságos, megszívlelendő történetet, szép verseket, írásokat, képeket, szerzőtársaim nevében is hadd kérjem a Szentleket, hogy áldó munkáját végezze el mindannyiunk szívében, életében! Testvéri szeretettel a szerkesztő:

Tós Jutka